

HISTORIE: Československé legie v Rusku

- CZ24 News | 14. dubna 2023

Hodnocení úlohy legionářů se neobejde bez analyzování událostí té doby, tj. 1.světové války, únorové a říjnové revoluce 1917, občanské války v Rusku.

1.světová válka – byla „globálním zákulisím“ dlouho plánovaná, byla připravována jako prolog ke světové revoluci podle marxistického projektu. Globální elity si uvědomovaly, že liberální projekt a kapitalismus má potenciál zlikvidovat biosféru a proto vypracovaly projekt vykořenění kapitalismu a buržoazního projektu cestou marxistické permanentní revoluce.

Buržoazní klany chtěly válku také, aby si opět rozparcelovaly světové trhy, ale nechtěly končit válku svržením liberálně-buržoazního kapitalismu.

Aby revoluce garantovaně zvítězila, měla začít a zvítězit v zemi, kde měla dostatečnou autoritu mezi lidmi sociální demokracie. Takovou zemí bylo **Německo**. Scénář organizace světové revoluce byl k počátku války známý v úzkých kruzích vnitřního vedení sociálně-demokratických stran Evropy.

Jedna větev zednářstva se zabývala realizací **marxistického projektu** uspořádání světa.

Druhá větev zednářstva byla v té době **liberálně-buržoazní** a kontrolovala britskou říši a USA. Pán-majitel byl u obou větví společný – kurátoři biblického projektu.

Ve Velké Británii, kde sociální demokracie byla slabá, patřila moc liberálně-buržoazní větvi zednářstva. Růst moci Německa byl pro ně nepřijatelný, proto měli zájem na koaliční válce proti Německu.

Velkokapitál Ruska měl stejné zájmy jako britská liberálně-buržoazní větev zednářstva v podobě svržení carského samoděržaví a jeho záměny na konstituční monarchii, podřízenou kapitálu nebo parlamentní republikou.

Proto když válka vypukla, liberálně-buržoazní zednářstvo Ruska sabotovalo vedení a ekonomické zajištění válečných akcí s cílem diskreditace Mikuláše II osobně a monarchie celkově. Ale připravovalo vojensko-ekonomický potenciál pro to, aby po svržení Mikuláše II začalo masivní nástup na Německo, spolu se spojenci ho porazili, nadiktovali podmínky míru, a na pozadí vítězství upevnili svůj systém moci. Je jasné, že tento scénář byl neslučitelný se scénářem světové marxistické revoluce.

Liberálně-buržoazní větev zednářstva v Rusku byla schopná úspěšně realizovat jen první fázi tohoto scénáře – zatáhnout Rusko do války, diskreditovat Mikuláše II a svrhnout monarchii. Ale dále šlo všechno jinak, než plánovali. Únorový (Purimský) převrat („**Únorová revoluce“ 1917**) neuspěl nastolit diktaturu velkokapitálu, do politického života byly vtaženy dostatečně široké vrstvy obyvatel, včetně určité části řadových členů armády a také politické strany maloburžoazního a socialistického ražení. V jejich vedení byli kurátoři od celoevropské sociálně-demokratické větve zednářstva, kteří hned postavili úkol – všemi prostředky bránit vzniku efektivního státního řízení velkoburžoazie, ale socialistické transformace nezačínat před startem revoluce v Německu.

7. července kníže E.G. Lvov složil funkci hlavy Prozatimní vlády, do čela vlády přišel socialista Kerenský, zednář, ale nic se nezměnilo: válečná kampaň se patřičným způsobem nevedla, sociální reformy se neprováděly, čekalo se na start revoluce v Německu.

Alexandr Fjodorovič Kerenský

Za této situace, kdy vládnutí Prozatímní vlády vedlo zemi k vnitřnímu chaosu, vojenské porážce a rozpadu, moc se obrazně řečeno „válela na ulicích“, bolševici byli jediní, kdo ji byl ochotný zvednout. Z odtajněných dokumentů vyplývá, že carský Generální štáb je vnímal jako jedinou sílu schopnou zachránit zemi a podporoval je.

Tento boj vyvrcholil v **říjnové revoluci (VŘSR)**. Generálové generálního štábu v čele s Potapovem se poté stali zakladateli Rudé armády.

Nová vláda vydala hned Dekret o míru a 26. listopadu zahájila jednání o míru s Německem, přičemž tato jednání nebyla zpočátku úspěšná. Teprve 3. března, po ztrátě Pobaltí, Běloruska, Ukrajiny a části Finska, podepsalo Rusko Brestlitevský mír a přestalo válčit.

Uzavřením Brestlitevského míru s Německem, na němž má hlavní zásluhu Lenin, došlo ke snížení revoluční situace v Evropě, a tak revoluce především v Německu a také v Rakousko-Uhersku zašly na úbytě, za což byl Lenin „odměněný“ otrávenou kulkou od ukrajinské židovky Kaplanové. Uzavřením brestlitevského míru byly narušeny plány globálního zákulisí.

—

Občanská válka v Rusku

Názory na to, odkdy datovat občanskou válku se liší podle zdrojů. Některé zdroje uvádějí jako začátek občanské války období po VŘSR, některé uvádí, že ohniska občanské války vznikla už před říjnovým převratem. Byl to boj „bílých proti rudým.“

Základ bílého hnutí tvořili stoupenci liberálně-buržoazní demokracie (autoři únorového převratu).

Ideoví monarchisté tvořili menšinu a ve vedení bělogvardějců nebyli vůbec žádní.

Ve vedení bílého hnutí bylo mnoho osob, které měly za svůj cíl ani ne tak obnovit státní řízení a hospodářskou činnost jako spíš co nejrychlejší rozprodej úlomků Ruska transnacionálnímu kapitálu, za co možná nejvyšší cenu, a присvojení si získaných prostředků.

S výjimkou určité části kozáků na úrovni řadových vojáků obyvatelé bílých oblastí bojovali z větší části z donucení a důstojnický korpus vnímali jako cizí, nepřátelský prvek.

Pokud i bílí měli zpočátku podporu obyvatel na územích, které dobyli, ta poměrně rychle vyprchala pod vlivem masového rabování a beztrestnosti ze strany bílých a interventů (kurátorů a sponzorů bílého hnutí), kteří byli v řadě oblastí doprovodným jevem;

Rudí na úrovni velení také nebyli stejnorodí, vedení rudých představovalo dočasné taktické spojenectví

1) ideových marxistů, internacionálních fašistů a

2) bolševiků.

Jak mezi bílými, tak mezi ideovými marxisty fungovaly zednářské ideově-politické mafie různého druhu.

Po říjnové revoluci už nebylo Rusko v Londýně, v Paříži, ve Washingtonu a Tokiu vnímáno jako spojenec ve válce proti Německu a dalším „centrálním mocnostem“. Bylo vnímáno především jako potenciální nepřítel. Projevilo se to v jejich **intervenci do země během občanské války**, v masovém vraždění obyvatel okupovaného území pod záminkou „osvobození od bolševismu“ a „podpory bílého hnutí“.

14. května 1918, došlo k události, která plně rozpoutala občanskou válku – k vystoupení československých legií na východě v souvislosti s Čeljabinským incidentem.

Na jihoruské-kavkazské frontě v druhé polovině roku 1918 úder šel od **donských kozáků**.

Na západní frontě zasahovali **britští a francouzští interveni, polská armáda (maršál Piłsudski) a zpočátku i německá armáda**.

V severním a severozápadním Rusku zasahovali **západní interveni, především britský a americký kontingent**, který obsadil v červnu 1918 Archangelsk a Murmansk.

Vznik občanské války postavil „světové zákulisí“ před otázku, koho podporovat v občanské válce: marxisticko-sovětskou vládu vzniklou během revoluce, byť nakaženou bolševismem, nebo kontrarevoluci? Vítězství kontrarevoluce by vedlo nevyhnutelně k tomu, že by se v Rusku upevnil nacistický fašistický režim, což později potvrdila historie Německa. Vítězství kontrarevoluce by vedlo i k tomu, že by byly „vykoseny“ i kádry profesionálních revolucionářů-internacistů. To by okamžitě znemožnilo uskutečnění projektu „světová socialistická revoluce“ ve 20. století. Proto se „světové zákulisí“ rozhodlo podporovat v občanské válce vítězství internacistické marxistické moci.

Světové zákulisí ale přesto dovolilo buržoazním režimům Evropy a Ameriky, i Japonska začít intervenci do Sovětského Ruska s cílem jeho rozčlenění a kolonizace země při podpoře místní kontrarevoluce.

Jak ale ukazují výzkumy globální historie občanské války a intervence, kontrarevoluce trpěla vojenské porážky v důsledku toho, že ji „odepisovali“ zahraniční spojenci: pod tlakem svých vnitřních hnutí se slogany „Ruce pryč od sovětského Ruska!“ byly kráceny dodávky vojenské techniky na sklonku rozhodujících srážek. A admirála Kolčaka (možného kandidáta na vůdce imperiálního nacizmu v případě vítězství kontrarevoluce) interveni na přímý příkaz vyššího zednářského vedení jednoduše zradili a předali do rukou revoluční moci, která ho bez zbytečných průtahů zlikvidovala.

Posledním frontem občanské války v Rusku byl ve své podstatě krymský front proti baronu P.N.Wrangelovi. Občanská válka byla už vyhrána rudými, přesto byla zorganizována Krymská jatka. Internacisté (organizátory toho válečného zločinu byli konkrétně internacisté: Skljanskij, Zalkind (Zemljačka), Béla Kun) zavraždili na Krymu kolem 50.000 bílých důstojníků, čímž porušili slib záruky bezpečnosti, daný Frunzem. Bělogvardějci byli většinou patrioté, byl zde předpoklad, že by u nich došlo k přehodnocení jejich účasti v občanské válce a v novém Rusku by se stali důležitými kádry. V důsledku podobných akcí v závěru války, jako byla akce na Krymu, přišla Sovětská moc o mnoho specialistů a potenciálně užitečných řídicích kadrů. Cílevědomá likvidace představitelů předchozí vládnoucí „elity“ a nejvzdělanějších vrstev ruské společnosti pod rouškou „třídních nepřátel“ během revoluce a občanské války revolucionáři-internacisty, vedla po jejím zakončení k převaze židů v orgánech stranického aparátu a státní moci, a ve sdělovacích prostředcích.

K završení občanské války došlo v roce 1922 vítězstvím rudých. Občanská válka si vyžádala přibližně osm milionů obětí, čtyřikrát více, než činily ztráty Ruska v první světové válce.

Českoslovenští legionáři

Byly to dobrovolnické vojenské jednotky na ruském území v letech 1914–1920, které bojovaly nejdříve proti rakousko-uherské armádě a Němcům na Ukrajině a poté s Bílou armádou proti Rudé armádě (někteří legionáři přestoupili k Rudé armádě).

Základ těchto vojsk začal vznikat již v roce 1914, tvořili je čeští a slovenští krajané žijící v Rusku. Důvodem byla snaha projevit na začátku války loajalitu carovi, neboť to byli poddaní rakouského císaře a hrozila jim deportace na Sibiř. Vytvořili jednotku zvanou „Česká družina“. Do legií vstupovali dobrovolně i bývalí vojáci rakousko-uherské armády po zajetí armádami Dohody. V lednu 1917 vznikla Národní rada československá na Rusi (dále jen Národní rada) a v březnu se příslušníci Československé střelecké brigády v rezoluci přihlásili k ideálům Únorové revoluce. V květnu 1917 T. G. Masaryk v Petrohradu formuloval program s cílem vytvořit co nejpočetnější a samostatné vojsko s tím, že se nebude vměšovat do ruských záležitostí.

Po bitvě u Zborova (2. července 1917), ve které se československé legie vyznamenaly v boji proti rakousko-uherské armádě, zrušila ruská vláda na naléhání předsedy Národní rady T. G. Masaryka omezení při vytváření československých jednotek a postupně vznikly další jednotky, které 9. října 1917 vytvořily československý sbor v Rusku. Koncem roku 1917 bylo v Rusku 38 500 dobrovolníků v legiích a přes 60 tisíc v zajateckých táborech ve spolcích, které Masaryk organizoval jako rezervu legií.

V souvislosti s VŘSR byli Masaryk a jeho spolupracovníci v odbočce „Československé národní rady“, stejně jako jeho diplomatictí přátelé, představitelé západních mocností, vývojem v Rusku nesmírně zklamáni a podrážděni.

Sen představitelů české buržoazie v Rusku o vytvoření silné československé armády, která by po boku ruské armády bojovala proti Německu a Rakousku, se rozplynul.

Bolševici dělali vše pro to, aby uzavřeli příměří a okamžitě zahájili mírová jednání.

Nesmiřitelní nepřátelé bolševiků a sovětské moci dělali po říjnové revoluci vše, co bylo v jejich silách, aby pomohli kontrarevoluci v boji proti sovětské moci a hledali příležitosti, jak využít československé legie ke kontrarevolučním účelům.

Už v listopadu 1917 (11.11.) se legie účastnily potlačování nepokojů v Kyjevě, kde začal boj mezi revolučními silami a Centrální radou, která vznikla po únorovém převratu a v srpnu prohlásila Ukrajinu autonomní součástí Ruska. Rada požádala legie o pomoc.

Koncem listopadu 1917 se v rumunském městě Jassy konala tajná **porada představitelů Antanty (Dohody)**, které se účastnili i ruští představitelé, kteří neuznávali novou vládu, představitelé Rumunska a zakladatel Družiny československých legionářů Čeřenský, kterého tam vyslal Masaryk. **Přijímá se zde rozhodnutí o účasti československých legií v boji proti bolševikům.**

Setkání v Jassy bylo zdrojem potřebných informací pro francouzskou, anglickou a americkou vládu, které připravovaly ozbrojený zásah proti sovětskému Rusku.

7.prosince 1917 byla na francouzském ministerstvu zahraničních věcí vytvořena zvláštní „Komise pro řešení ruské otázky“ a členy komise se stali Janin, Beneš a Štefánik. Tato komise dostala za úkol rozpracovat plán činnosti a vyjasnit možnosti využití cizích organizací v Rusku.

23. prosince 1917 se sešla Nejvyšší válečná rada čtyř spojeneckých mocností, aby podrobně projednala „nezbytná opatření“ ke svržení sovětské moci v Rusku. Tím vyvstala otázka úlohy československých jednotek.

V lednu 1918 zahájil Masaryk jednání s francouzskou vojenskou misí v Kyjevě o začlenění československých jednotek do francouzské armády. O měsíc později, **8. února 1918**, Masaryk oficiálně oznámil, že československé jednotky v Rusku jsou součástí francouzských ozbrojených sil a **28. února 1918** byl jejich velitelem jmenován francouzský generál Mauric Janin. **Začátkem března** začalo československé vedení **dostávat peníze na činnost od francouzské a britské vlády !**

Na konci února, ještě před podepsáním Brestlitevského míru, došlo k útoku německých vojsk na Ukrajinu. Československé legie se odmítly účastnit bojů proti Němcům a rychle začaly ustupovat na východ. Následkem toho německá vojska obsadila část Ukrajiny.

3.března 1918 byla podepsána Brestlitevská mírová dohoda a ta obsahovala i ujednání, podle kterého na ruském území **nesmí zůstat** vojenské oddíly nepřátelské ústředním mocnostem, což se týkalo i československých legií. Celé vojsko se mělo podle Janina přesunout do Francie přes Vladivostok. Sovětská vláda vyhověla žádosti, kterou předložila Národní rada a souhlasila s odchodem československých vojsk vlaky přes Sibiř a Vladivostok, odkud měla plout do Francie, aby bojovala proti Němcům (tzv. penzenská dohoda). Ruská strana vyžadovala, aby odjíždějící legionáři odevzdali zbraně a ponechali si jich pouze malé množství (tři pušky na vlak) pro potřeby sebeobranu.

Národní rada na příkaz francouzské vlády sabotovala předávání zbraní legií. Legionář V. Prošek, který sloužil v 8. pluku, vzpomíná:

„... byl vydán rozkaz, aby v každém vagonu byly odtrženy desky na stropě a ve vzniklém prostoru byla ukryta většina zbraní včetně lehkých kulometů, pušek, střeliva atd. Ve vagonech s potravinami (s cukrem, moukou,...) byly také ukryty těžké kulomety a granáty.“

Dne 3. května vydal velitel 7. pluku Gajda (u kterého je třeba zmínit, že po návratu z Ruska stanul v čele Národní obce fašistické, organizované v r. 1926) rozkaz č. 38/1:

„Už dnes se ocitáme v bojové situaci, proto jste povinni plnit pouze mé rozkazy a nikoho jiného ... Vytáhněte z úkrytů všechny zbraně a rovnoměrně je rozdělte mezi osádku. Připravte všechny kulomety k boji na vhodných místech a zakryjte je pouze plachtou. To platí také pro kulomety šoša. Rozdejte osádce ruční bomby a granáty a dělejte vše, co je před bitvou nezbytné. Přesně prozkoumejte stanice, kde zastavíme, aby obsazení bylo rychlé, snadné a bezpečné. Akční plán je připojen a musí být přesně dodržen. Připomínám vám ještě jednu věc – jednat chladnokrevně, ale rozhodně. “

Rudolf Gajda

14. května došlo k Čeljabinskému incidentu. Z rozjíždějícího se vlaku s maďarskými a jinými zajatci někdo vyhodil kus železa mezi československé legionáře a jeden voják byl vážně zraněn. Kamarádi zabitého vlak dostihli a údajného pachatele na místě utloukli k smrti. Zástupci sovětské vlády zatkli skupinu legionářů, kteří čin spáchali. Legionáři své spolubojovníky osvobodili, obsadili město a zmocnili se tří tisíc pušek.

Negativní roli sehrál i internacista Trocký, agent Západu, který sám uvedl, že měl trvalý kontakt s britským agentem (diplomatem) Brucem Lockhartem, kterému sděloval řadu podrobných informací o situaci a o rozhodnutí sovětské vlády a přislíbil pomoc s vyvoláním protisovětského povstání. Po

konfliktu v Čeljabinsku, kdy legionáři osvobodili zajaté kamarády, vězněné za zabití maďarského vojáka, a kdy legionáři zajali bolševiky, Trocký dal příkaz odzbrojit legionáře, důstojníky a poddůstojníky postřílet.

Pod tlakem dalších událostí došlo k bojům mezi legiemi a bolševiky, legionáři se plně zapojili do občanské války. V průběhu léta a podzimu 1918 kolem 45 000 příslušníků Československého armádního sboru obsadilo v Rusku střední Povolží, jih Sibíře, sever Kazachstánu a severovýchod Číny, vše o celkové územní rozloze 1 500 000 km². Bylo to území, které se rozkládalo kolem transsibiřské magistrály. Českoslovenští legionáři dobyli všechna velká města Sibíře i Jekatěrinburg, operace se rozšířily i mimo oblast transsibiřské magistrály.

Na podzim 1918 nastal velký ústup pod silným tlakem nově zformovaných oddílů Rudé armády, když se na tom jistě podepsala i snaha samotných vojáků stáhnout se do Vladivostoku a odejít z této války.

Ve Vladivostoku převzaly legie kontrolu nad městem. V pomoci legiím se angažovala americká YMCA, Japonci a asi 10 000 Angličanů, Francouzů a Číňanů. V prosinci 1919 vyplouvá z Vladivostoku první loď s legionáři, posledním transportem byla americká loď Heffron 2. září 1920.

Legionáři byli proti vůli většiny vojáků vmanipulováni do role ochránce Kolčaka, jehož vlastní oddíly se proměnily v loupežné hordy, které pouze drancovaly vlastní území.

Legionáři mimo jiné vykonávali funkci politické policie a popravovali stávkující dělníky.

Legionáři mají na svědomí také „šibenice“ podél magistrály. Obsadili železnici a převzali její ochranu jako strana ‚bílých‘. V té době však již obyvatelé Sibíře stáli na straně ‚rudých‘ a sabotovali na železnici provoz. Toho se nezdálo účastnili i železniční zřízenci. Poškození kolejí a vykolejování vlaků se velmi rychle stalo běžnou záležitostí. Legionáři viníky (a asi i jen podezřelé) trestali pověšením podél trati.

V knize Bůh synergie autor píše: „V souvislosti s nevyhlášenou válkou proti ruské vládě se ČSV (čs.vojsko) rozpadlo na dva tábory. Mužstvo vidělo ztotožnění se většiny ruského obyvatelstva s bolševiky, stálo velkou většinou na straně bolševické vlády a žádalo zastavení bojů proti bolševikům.

Na druhé straně stály štáby, velitelský sbor, plnomocník (Bohdan Pavlů) a nebojující vojáci, jako kuchaři, důstojníci sluhové a (světe, div se, nemluvíme o bolševicích) političtí pracovníci! Všichni ti, kteří byli mužstvem označováni za ‚ulejváky‘ a stáli na straně pokračování nevyhlášené války proti bolševikům.

Došlo ke konfrontaci vojska s veliteli a k otevřenému odepření poslušnosti.“

Na účet legionářů je také třeba přičíst krádež carského pokladu.

Anabáze legionářů v Rusku byla nejspíš předem naplánovaná a byla součástí objemnějšího plánu globálních elit s jasným scénářem. Je předpoklad, že Masaryk o části toho scénáře musel vědět. Masívní a dlouhodobá účast legií na intervenci je smutnou skutečností a byla vlastně „odměnou“ západním spojencům za vznik Československa. Tuto odměnu však „zaplatilo“ Rusko velkým

utrpením, spoustou mrtvých a také carským pokladem. Legionáři měli ve skutečnosti v Rusku statut hosta, a ten zle zneužili. Stejně tak ovšem bylo ve hře velmocí zneužito samotné československé vojsko a vojáci se postupem času stali pouhými loutkami v cizích rukách.

Působení legionářů je potřebné rozdělit do dvou etap:

- na období, kdy bojovali proti Rakousko-Uhersku. Sem patří i bitva u Zborova a následné udělení svatojiřských stuh praporům
- na období, kdy došlo podřízení štábu legií francouzskému generálovi, a legie začaly plnit úkoly západních interventů.

Československé legie, ať byly jejich původní záměry jakékoli, se vojensky angažovaly v cizí občanské válce, staly se nástrojem. Ty síly, které pomohly Československo vytvořit, umožnily mu nebývalý rozvoj, ho v r. 1938 potopily a Československo posloužilo jako zdroj pro nacistické Německo. Vytvoření Československa tedy bylo součástí dalších plánů globálního zákulisí, které plánuje hodně dopředu a má vždy několik variant vývoje. 2. světová válka byla jen druhá etapa jedné války se stejným cílem - marxistické světové revoluce.

K tomu je dobré dodat, že Stalin překazil plány globálního zákulisí třikrát: poprvé, když vypudil trockisty-internacisty (kteří v říjnu 1917 obsadili 90% pozic) a změnil kurs SSSR, podruhé, když porazil Hitlera, potřetí, když odepsal marxismus publikací „Ekonomické problémy socialismu v SSSR“, za což byl otráven.

Zdroje:

<http://leva-net.webnode.cz/products/k-soucasne-situaci-c-4-2017-ste-vyroci-velkeho-rijna-1/>

<http://leva-net.webnode.cz/products/ceskoslovenske-vojsko-na-rusi/>

<http://leva-net.webnode.cz/products/ford-a-stalin-o-tom-jak-zit-lidsky-24/>

https://dzen.ru/media/klio_club/chehoslovackii-legion-osvoboditeli-ili-agressory-k-voprosu-o-harakter-e-uchastiia-chehoslovackogo-legiona-5db185714e057700b17ca32d

<https://xn--80afhu2e.xn--p1ai/vesely-i-chekhi-i-slovaki-v-revoljutsionnoi-rossii/iv-nachalo-kontrevolyu tsionnoi-deyatelnosti-chek>

Prohlášení Jaroslava Haška o jeho odchodu z Českého vojska.1918

AUTOR: Jana S.

[ZDROJ](#)